

Simek Valéria

(Bakonycsérnye, 1953):
költő, író. Jelenleg
is szülőfalujában él.
Az országos napi- és
hetilapok mellett számos
folyóiratban publikált.
Eddig hat verseskötete
jelent meg, legutóbbi
2020-ban *Fészkelő fény*
címmel a Hungarovox Bt.
gondozásában. Első re-
génye ugyancsak tavaly
jelent meg a Vörösmarty
Társaság kiadásában *Hít-
tem, szerettem* címmel.

SIMEK VALÉRIA*Ketten*

Ketten ültünk a kora
őszi napsütésben a
parlag púpos némaságán.
Kolomp sem szólt, az őszi
legelészett, csipegetett,
ízlelgetett boldog
békességben körülöttünk.
Megállt az idő:
az erdőben ős-gyalogút
vékonyodott napsugárrá a
megritkult lombok közt.
A dombokon szőlőfürtök
súlyosodtak, édesedtek.
Ketten ültünk a kora
őszi napsütésben fiatalon,
vágyaktól boldogan.

Zivatar

Egy zivatar fontoskodó
gyorsasággal, futólépésben
jött a hegyen lefelé.
A konyhá menedék csendjében
hallgattuk a monoton kopogást.
Szemed úgy ragyogott, mint a
nagyon mély kutak tükre.
A csend építő, néma beszéd volt.
A szél őszi zenéje
faleveleken játszott, amely
lassanként érzékeny
dallammá változott.

Tovaringató

Az almafák ritkás rendben
nyugodt méltósággal kísérnek
a kerten át. Illatár jutott
el idegedig. Megfigyeléseid
meglepő pontossága ajkadon.
Perled sorsod az Istennél,
mert aljas tréfát üzött veled
az élet. Nézed a színek hullámain
tovaringató szántóföldeket.
Csend lebeg. Arcod földszínű,
barázdás, mint a felszántott őszi határ.
A szavak széles szárnycsapással
úsznak el a kert fölött. Fejedben
nem pihennek az emlékek. Mintha
csendesesen befelé mosolyognál.
A kincs a múlt mélyére süllyedt,
ahol belepte a por.
Rajta tombol a délután.

Múlt

Hallgatással vert idő.
Magasból szétfolyt tintafolt...
Letörölhetetlen múlt,
kék tóként itt ragyog.
Körötte jegenyék,
örként csurgatják szoprán
magasságuk az alt mélybe.
Árnyékuk ráég az út
felforrt tüzére.